

Írta: Fidel István

2012. március 28. szerda, 08:05 - Módosítás: 2013. december 04. szerda, 14:12

Egy kicsiny falu a Börzsöny közepén:□ SZÜLŐFALUM, PERŐCSÉNY- apró emlékeim a háborútól a hatvanas évekig. 3.□ Isten Árvái

Fagépészjanibácsi (így kell írni, mert mindenki csak így ismerte!) meg a *Kispap* is valahonnan Perőcsényre odaszakadt és ott ragadt, hontalan, gyökértelen Isten Árvái voltak. Ezen kívül senki sem tudott róluk semmit.

Jani bácsi egy megállapíthatatlan korú, hórihorgas, szikár öregember volt, ki tudja hány éve rajtalévő avított katonaruhában, s valahol a Jágerszegben alhatott valakinek talán az istállójában vagy a pajtájában. Hogy honnan és mikor került Perőcsénybe, senki sem tudta, de egyszer csak ott volt és nem is akart onnan soha többé elmenni...

Igaz, nem is akarta senki sem elküldeni, mert bár mindig éhes volt, de ő sohasem lopott!

Nemhogy lopott volna, de még kérni sem kért...

Egyszerűen addig dicsérgette a háziakat, érthető okból főleg a háziasszonyokat, hogy senki sem tudta megállni, hogy akár az utolsó falatját is meg ne ossza vele...

Írta: Fidel István

2012. március 28. szerda, 08:05 - Módosítás: 2013. december 04. szerda, 14:12

Ott étkezett, ahol kapott, de az biztos volt, hogy mindent úgy szeretett, ahogy adták: ha forrón, akkor úgy, ha hidegen, akkor úgy! Édesanyám jó „*ángyiné*”-je volt neki, ezért búcsú, húsvét, karácsony sosem múlt el nélküle, s anyám nem tudott olyan forró bejglit adni neki, amit meg ne evett volna azonnal azzal a felkiáltással, hogy „*drága Eszternénem -vagy ángyiné-*, *hát tudja, hogy én így szeretem*”, és három falással tényleg bekapott egy szál bejglit...

Mint ő maga, olyan kortalan volt ruházata is –ami vizet csak esőben látott-, khaki színű, komplett honvéd egyenruhából, bakancsból és sapkából, valamint a sapka alatt egy kötött katonai fejkendőből állt, aminek még a kivágása is pont olyan volt, mint a nindzsák maszkja. Attól csupán khaki színével tért el, no meg leginkább azzal a két szarvat imitáló kidudorodással, amit a sapka levételekor lehetett csak látni. Gyerekszemmel nekünk pontosan úgy nézett ki, mint ahogy a mesekönyvekben Lucifert szokták ábrázolni, ezért borzasztóan tudtunk félni tőle...

Persze ilyenféle ijesztgetésre csak akkor került sor, ha valamit nem akartunk megenni, mert biztos volt benne, ha lekapja a sapkáját, a kisebbek nem hogy nem eszik meg, de ijedtükben világga futnak. Így már csak idő kérdése volt, hogy mikor ehette meg a maradékot...

Írta: Fidel István

2012. március 28. szerda, 08:05 - Módosítás: 2013. december 04. szerda, 14:12

Azért volt ám neki rendes és állandó munkája is, ahonnan a *Fagépész* nevet is kapta, az akkor még fából készült cséplődob után. Mert ahol

gépeltek

(értsd: csépeltek) a faluban, ő ott feltétlenül megjelent főleg ebédidő tájában, és ebédig igyekezett mindent leellenőrizni a gépen. „Nagyon fontos” tanácsokkal látta el a gépkezelőket, és hogy gyarló férfinépnél nehogy valamiképpen elfelejtődjön a dolog, amikor eljött az ebéd ideje, besomfordált a konyhába és a gazdaasszonynak mindent elmondott részletesen a forgógyűrűk beolajozásától a hajtószíjak lazaságáig, ki nem hagyva, hogy most már minden rendben, mert ő mindent megigazított...

A *Kispap* ennek pont az ellenkezője volt.

A különbség már első látásra szembetűnt, mert amíg *Janibácsi* olyan két méter körüli, széles vállú, hatalmas ember, addig

Kispap

45-50 éves kora ellenére talán még a 140 centimétert sem elérő, hihetetlenül vékonytermetű emberke volt. Viszont még rejtélyesebb figurája a falunak!

Ki tudja honnan és hogyan szerzett kortalan papi reverendában, rongyossá használt Bibliával a kezében, hihetetlenül fekete, hosszú, vállára omló és mindig koszos göndör hajával, soha be nem csukott száját teljesen eltakaró bajuszával járta a falut, s ahol legalább három-négy embert –főleg asszonynépet- látott, odament, és ahol éppen kinyílt a Biblia, onnan idézett, majd fennhangon egy jó, kiadós istentiszteletet rögtönzött, a velejáró Miatyánkokkal és Hiszekegyekkel együtt, természetesen a megfelelő zsoltárok eléneklésével.

Isten irgalmazott annak, aki meg merészelte tenni, hogy nem hallgatta végig és megpróbált lelépni! Mert olyan bibliai szófordulatokból összerakott, véget nem érő átkokat zúdított a fejére, hogy még a falu másik végén is megborzongtak tőle...

Aztán a kinyitott zsoltárból igen hangosan énekelve ment tovább másik áldozatokat keresve... Természetesen ha éhes volt, nem volt ilyen kíméletes, beénekelte magát oda, ahol már máskor is kapott enni. Így lettünk mi is biztos vendéglátói...

Apró emberke volt ugyan, de étkezésben ő sem volt valami válogatós...

Írta: Fidel István

2012. március 28. szerda, 08:05 - Módosítás: 2013. december 04. szerda, 14:12

Emlékszem egyszer disznótor másnapján (mint az egész falu, ő is mindig tudta hol van disznótor, különben is, előző nap már megtisztelt bennünket egy-két énekkel, papi áldással), amikor anyám a zsírt éppen, hogy félig kisütötte, s a töpörtyű még alig csak üveges volt, elmondta, ő mindig azért imádkozik, hogy az édesapánk jöjjön haza, mert tudja, milyen az, ha van a gyerekeknek apjuk. Mert ő megóvjá gyerekeit, nehogy elrontsák a félig sült tepertővel a gyomrukat, s ezért ő most inkább megkóstolja, mielőtt még mi, gyerekek elrontanánk vele a hasunkat...

Édesanyám ezen annyira jót nevetett, hogy a szinte félig sem kisült töpörtyűvel olyan bőségesen megkínálta, hogy a végén, még a sok-sok áldás és éneklés után sem akart hazamenni. Aztán másnap csodák csodájára megint csak eljött, szemére hányta anyámnak, hogy mennyire fáj a hasa attól a forró tepertőtől. S elmondta, azt tanulta, hogy ilyenkor csak a hideg befőtt használna és vajon nem volna-e belőle egy kanálkára való...

Egyébként *Kispap* is békés, magával sokat beszélgető emberke volt, aki talán csak akkor veszett meg egy kicsit, ha valamelyik csinosabb fiatalasszony férje élcélődni merészelt vele, mert ő a szokásos bibliai átkok mellé még azt is megkapta, hogy vegye tudomásul, rövidesen el fogja csábítani az asszonyt és megszőkteti még a faluból is...

Ettől aztán annyira megijedtek a deli férfiak, hogy egy-két pohár borral megpróbálták kiengesztelni, amitől a megbántott prédikátor olyan nótázással ment hazafelé, hogy mindenki tudta, valakit éppen most kímélt meg attól, hogy asszonytalan, magányos árvává tegye...

Hát ilyen volt a mi *Fagépészjanibácsink* és *Kispapunk*.

E két kedves ember dolgait azért írtam le ilyen részletesen, mert Perőcsényben nem nagyon voltak még ilyen Isten Árvái, valahogy ebben a kis faluban akkor még olyan erős volt az összetartás, hogy akárki be sem telepedhetett oda!

Volt ugyan a háború után néhány család, akiket részben a sors, de leginkább a kommunista hatalom –ki tudja honnan és ki tudja miért...- odakényszerített, és az előbbieket a sorstalanságuk, míg utóbbiakat éppen a kemény sorsuk miatt fogadott be a falu.

De csak azt fogadta be, aki elfogadta a falu sajátos szokásait és íratlan törvényeit.

És akit befogadott, az általában meg is kapta az őt megillető tiszteletet és éppúgy kijárt neki az ünnepi kóstoló, mint bárki másnak!

Csak egy dologban maradtak zárkózottak, a családi vagy családias ünnepekre való meghívásban. Ahhoz már tényleg nagyon közel kellett kerülni valakinek, hogy oda meghívást nyerjen...